

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Το Υπερβολικό Ενδιαφέρον για τις Εξετάσεις Καταστρέφει την Ψυχική Υγεία και την Αυτοεκτίμηση των Μαθητών

Τ. 149 14-06-2017

Η αναφορά της Εθνικής Ένωσης Καθηγητών στην Αγγλία (NUT) υποστηρίζει ότι **οι μαθητές αναπτύσσουν ψυχικές διαταραχές που σχετίζονται με τα τεστ.**

Η αναφορά που βασίζεται σε έρευνα στην οποία συμμετείχαν 8000 εκπαιδευτικοί και σε μια επαναθεώρησή της λέει ότι η έμφαση στις εξετάσεις και τα διαγωνίσματα περιορίζει το εύρος μάθησης των παιδιών.

Η αναφορά "Exam Factories. The Impact of Accountability Measures on Children and Young People", από την καθηγήτρια Merryn Hutchings του London Metropolitan University, λέει ότι **η συναισθηματική υγεία των μαθητών και μαθητριών υποφέρει εξαιτίας της υπερβολικής επένδυσης στα αποτελέσματα των τεστ.** Αναφερόμαστε στους εθνικούς διαγωνισμούς, σε τεστ και σε μετρήσεις προόδου που η κυβέρνηση χρησιμοποιεί προκειμένου να ελέγχει τα σχολεία.

Οι περισσότερες και περισσότεροι εκπαιδευτικοί που ρωτήθηκαν στην έρευνα συμφώνησαν ότι οι μαθητές και οι μαθήτριες «αισθανόντουσαν όλο και περισσότερο άγχος και ένταση καθώς πλησίαζε η περίοδος των εξετάσεων».

Ένας δάσκαλος είπε : «Τα βλέπεις, 10- 11 ετών παιδιά να βρίσκονται στα πρόθυρα της απόλυτης κατάρρευσης.»

Μια άλλη δασκάλα είπε : «Ένα παιδί έλειψε από το σχολείο για τρεις ημέρες γιατί ήταν τόσο αγχωμένο για τα αποτελέσματα του πρόσφατου τεστ του και δεν ήθελε να δώσει άλλες εξετάσεις πια.»

Η Lucie Russell, η οποία διευθύνει καμπάνιες στη φιλανθρωπική οργάνωση Young Minds, είπε:

«Και οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί βρίσκονται υπό αφορήτη πίεση προκειμένου να επιτύχουν αποτελέσματα σε ένα περιβάλλον - εργοστάσιο διαγωνισμών.»

«Πολλά από τα παιδιά με τα οποία δουλεύει η οργάνωσή μας λένε ότι νιώθουν ότι οι βαθμοί τους στις εκάστοτε εξετάσεις είναι καθοριστικοί και αυτό είναι καταστροφικό για την υγεία και την αυτοεκτίμησή τους.»

Σύμφωνα με την αναφορά, οι εξετάσεις επηρεάζουν όλα τα είδη μαθητών και μαθητριών.

«Υψηλές προσδοκίες»

Ένας συντονιστής προγράμματος σε ένα γυμνάσιο για παιδιά με ειδικές ανάγκες είπε: «Οι μαθητές και μαθήτριες που έχουν περισσότερες ικανότητες και που έχουν ένα πολύ υποστηρικτικό περιβάλλον ή πειστικούς γονείς νιώθουν μεγαλύτερο άγχος εξαιτίας των προσδοκιών από το περιβάλλον τους.»

«Από την άλλη τα παιδιά που έχουν λιγότερες ικανότητες ή λιγότερο υποστηρικτικούς γονείς υποφέρουν εξίσου από το γεγονός ότι δεν τους παρέχεται ένα πρόγραμμα που να τους ταιριάζει.»

Η αναφορά υποστήριξε, επίσης, ότι η αφοσίωση στις εξετάσεις **βλάπτει τις σχέσεις εκπαιδευτικών μαθητών** καθώς οι καθηγητές αδυνατούν να δουν τους μαθητές ως σύνολο και όχι ως βαθμούς.

«Νέο πρόγραμμα»

Ο Kevin Courtney, διευθυντής της εθνικής ένωσης καθηγητών είπε : «Οι εκπαιδευτικοί το λένε πλέον ξεκάθαρα «αν κάτι δεν σχετίζεται με τα τεστ τότε δε θεωρείται προτεραιότητα.»

«Η λογική των σχολείων στοχεύει πλέον στο να συναντήσει τους στόχους και τις απαιτήσεις της κυβέρνησης. Όπως φαίνεται από την αναφορά, τα σχολεία γίνονται εργοστάσια εξετάσεων.» Υποστήριξε ότι «**αυτή η εκπαιδευτική ατζέντα καταστρέφει την εμπειρία της εκπαίδευσης των παιδιών η οποία θα έπρεπε να είναι χαρούμενη και να τους αφήνει δίψα για γνώση για την υπόλοιπη ζωή τους.**»

Ένας εκπρόσωπος του υπουργείου παιδείας είπε : «Ένα μέρος της δέσμευσής μας για κοινωνική δικαιοσύνη είναι η αποφασιστικότητα να διασφαλίσουμε ότι κάθε παιδί δέχεται μια εκπαίδευση που του επιτρέπει να πραγματώσει τις δυνατότητές του. Γι αυτό δημιουργούμε νέες προδιαγραφές με ένα αυστηρό νέο πρόγραμμα σπουδών, εξετάσεις διεθνούς κύρους και ένα **νέο σύστημα αξιολόγησης** που επιβραβεύει τα σχολεία που βοηθούν τα παιδιά να επιτύχουν το καλύτερο δυνατό τους.» (wow!!! Κ.Π.)

Πηγή : <http://www.bbc.com/news/> ΣΤΟ www.betterparents.gr

Αντί Σχολίου σε αυτό το άρθρο του BBC, που επέλεξα, θα παραθέσω αποσπάσματα από το ποίημα του Αζίζ Νεσίν **ΣΩΠΑ, ΜΗ ΜΙΛΑΣ**

Σώπα, μη μιλάς , είναι ντροπή

κόψ' τη φωνή σου

σώπασε επιτέλους

κι αν ο λόγος είναι αργυρός

η σιωπή είναι χρυσός.

Τα πρώτα λόγια που άκουσα από παιδί

έκλαιγα, γέλαγα, έπαιζα μου λέγανε: «σώπα».

Στο σχολείο μου κρύψαν την αλήθεια τη μισή,

μου λέγανε: «εσένα τι σε νοιάζει; Σώπα!»

Με φίλούσε το πρώτο κορίτσι που ερωτεύτηκα και μου λέγανε:

«κοίτα μην πεις τίποτα, σσσ... σώπα!»

Κόψε τη φωνή σου και μη μιλάς, σώπαινε.

Κι αυτό βάσταζε μέχρι τα είκοσί μου χρόνια.

Ο λόγος του μεγάλου

η σιωπή του μικρού.

Έβλεπα αίματα στο πεζοδρόμιο,

«Τι σε νοιάζει εσένα;», μου λέγανε,

«θα βρεις το μελά σου, σώπα».

Αργότερα φωνάζανε οι προϊστάμενοι

«Μη χώνεις τη μύτη σου παντού,

κάνε πως δεν καταλαβαίνεις, σώπα»

Παντρεύτηκα, έκανα παιδιά ,

η γυναίκα μου ήταν τίμια κι εργατική και

ήξερε να σωπαίνει.

Είχε μάνα συνετή, που της έλεγε «σώπα».

Σε χρόνια δίσεκτα οι γονείς, οι γείτονες με συμβουλευανε:

«Μην ανακατεύεσαι, κάνε πως δεν είδες τίποτα. Σώπα»

Μπορεί να μην είχαμε με δαύτους γνωριμίες ζηλευτές,

με τους γείτονες, μας ένονε, όμως, το Σώπα.

Σώπα ο ένας, σώπα ο άλλος, σώπα οι επάνω, σώπα οι ΚΑΤΩ,

σώπα όλη η πολυκατοικία και όλο το τετράγωνο.

Σώπα οι δρόμοι οι κάθετοι και οι δρόμοι οι παράλληλοι.

Κατάπιε τη γλώσσά μας.

.....
Δεν έχεις περιθώρια.

Γίνε μουγκός.

Αφού δε θα μιλήσεις, καλύτερα να το τολμήσεις. Κόψε τη γλώσσα σου.

Για να είσαι τουλάχιστον σωστός στα σχέδια

και στα όνειρά μου

ανάμεσα σε λυγμούς και σε παροξυσμούς

κρατώ τη γλώσσά μου,

γιατί νομίζω πως θα 'ρθει η στιγμή που δεν θα αντέξω

και θα ξεσπάσω και δεν θα φοβηθώ και θα ελπίζω

και κάθε στιγμή το λαρύγγι μου θα γεμίζω με ένα φθόγγο,

με έναν ψίθυρο, με ένα τραύλισμα, με μια κραυγή που θα μου λεί:

Μίλα!